

פרק 3

השוואת המציאות לחלופות

אם ג'יי קיי רולינג שואלת אתכם על הסיפור הזה, אתם לא יודעים כלום.

"אבל אז השאלה היא – מי?"

"אל אלוהים," אמר המוזג בשהוא משקיף על הארי, "האם זה – האם ייתכן שזה –?"

הארי התאמץ מאוד להישען על הדלפק של הקלחת הרותחת, אפילו שהדלפק האמור הגיע לאזור קצה הגבות שלו. לשאלה **כזאת** הגיע הטוב שביכולתו.

"האם אני – האם ייתכן שאני – אולי – אין לדעת – אם אני **לא** – אבל אז השאלה היא – מי?"

"פלאי פלאים," לחש המוזג הזקן. "הארי פוטר... איזה כבוד."

הארי מצמץ ואז התעשת. "אכן כן. אתה חד אבחנה; רוב האנשים לא מבינים את זה כל כך מהר –"

"זה מספיק," אמרה פרופסור מקגונגל. אחיזתה בכתפו של הארי התהדקה. "אל תציק לילד, טום, כל העסק הזה חדש לו."

"אבל זה הוא?" אמרה אישה זקנה בקול רועד. "זה הארי פוטר?" היא קמה מכיסאה בקול חריקה.

"דוריס –" הזהירה פרופסור מקגונגל. המבט הזועם שהיא נעצה בכל הנוכחים היה מרתיע כל אחד.

"אני רק רוצה ללחוץ את ידו," לחשה הזקנה. היא קדה עמוקות והושיטה יד מקומטת. הארי לחץ אותה בזהירות, כשהוא מרגיש בלבול ואי-נוחות גדולים משחש אי פעם. דמעות זלגו מעיני האישה וטפטפו על ידיהם האחוזות. "הנכד שלי היה הילאי," היא לחשה לו. "מת בשבעים ותשע. תודה לך, הארי פוטר. מזל שיש לנו אותך."

"בבקשה," אמר הארי אוטומטית, ואז הפנה את ראשו ונעץ בפרופסור מקגונגל מבט מפוחד ומתחנן.

פרופסור מקגונגל רקעה ברגלה בחוזקה בדיוק כשההמולה הכללית עמדה להתחיל. הרעש שהפיקה רגלה נתן להארי נקודת ייחוס חדשה למונח "מחריש אוזניים", וכולם קפאו במקומם. "אנחנו ממהרים," אמרה פרופסור מקגונגל בקול שנשמע רגיל לחלוטין.

הם עזבו את הפאב בלי שום בעיות.

"פרופסור?" אמר הארי ברגע שהיו בחצר. הוא התכוון לשאול מה קורה פה, אבל למרבה הפלא מצא את עצמו שואל שאלה שונה לחלוטין. "מי היה האיש החיוור בפינה? זה עם העוויתות בעין?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל, שנשמעה מופתעת מעט; ייתכן שגם היא לא ציפתה לשאלה הזאת. "זה היה פרופסור קווירינוס קווירל. הוא ילמד השנה התגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס."

"הייתה לי תחושה מוזרה שאני מכיר אותו..." הארי שפסף את מצחו. "ושלא כדאי שאלחץ את ידו." כמו לראות מישהו שהיה חבר, פעם, לפני שמהו השתבש נוראות... זה כלל לא היה המצב, אבל הארי לא הצליח למצוא את המילים המתאימות. "ומה היה... כל זה?"

פרופסור מקגונגל נעצה בו מבט משונה. "מר פוטר... האם אתה יודע... כמה בדיוק סיפרו לך... על האופן שבו מתו הורייך?"

הארי החזיר לה מבט יציב. "ההורים שלי בריאים ושלמים, והם תמיד סירבו לדבר על איך ההורים **הגנטיים** שלי מתו. מכך אני מסיק שזה לא היה טוב."

"נאמנות ראויה להערכה," אמרה פרופסור מקגונגל. היא הנמיכה את קולה. "אם כי קצת כואב לי לשמוע אותך אומר זאת כך. לילי וג'יימס היו חברים שלי."

הארי הפנה את מבטו הצדה, מתבייש לפתע. "אני מצטער," הוא אמר בקול קטן. "אבל **יש** לי אבא ואימא. ואני יודע שאני פשוט אאמלל את עצמי אם אשווה את המציאות הזאת ל... משהו מושלם שבניתי בדמיון שלי."

"זה נכון להפליא מצדך," אמרה פרופסור מקגונגל בשקט. "אבל ההורים **הגנטיים** שלך מתו בגבורה בעודם מגנים עליך."

מגנים עליי?

משהו מוזר לפת את לבו של הארי. "מה באמת... קרה?"

פרופסור מקגונגל נאנחה. שרביטה טפח על מצחו של הארי וראייתו היטשטשה לרגע. "מעין הסוואה," היא אמרה, "כדי שזה לא יקרה שוב עד שתהיה מוכן." ואז שרביטה הבזיק שוב וטפח שלוש פעמים על קיר לבנים...

...שבו נפער חור, אשר התפשט והתרחב ורעד עד שהפך למעבר מקושת ענקי, שחשף שורה ארוכה של חנויות עם שלטים המפרסמים קדרות וכבדי דרקונים.

הארי לא מצמצץ. זה לא היה כאילו מישהו הפך פתאום לחתול.

היו סוחרים שמכרו מגפי קיפוף ("עשויות מפלאבר אמיתי!") וגם "סכינים +3! מזלגות +2! כפות עם בונס +4!" היו משקפיים שהפכו כל דבר שמסתכלים עליו לירוק ושורה של כורסאות מרופדות עם כיסא מפלט למקרי חירום.

ראשו של הארי המשיך להסתובב, כאילו הוא מנסה להשתחרר מצווארו. זה היה כמו לעבור בפרק של חפצי הקסם בספר החוקים של **מבוכים ודרקונים מורחב** (הוא לא שיחק במשחק, אבל נהנה לקרוא את ספרי החוקים). להארי היה חשוב מאוד לא לפספס אף פריט שעמד למכירה, למקרה שהוא אחד מהשלושה הדרושים להשלמת מעגל אינסופי של לחשי **משאלה**.

ואז ראה הארי משהו שגרם לו להתרחק מסגנית המנהל, באופן לגמרי לא מודע, וללכת ישירות לתוך חנות בעלת חזית עשויה מלבנים כחולות עם שולי ארד. הוא חזר למציאות רק כשפרופסור מקגונגל נעמדה ממש מולו.

"מר פוטר?" היא אמרה.

הארי מצמץ ואז הבין מה עשה. "אני מצטער! שכחתי לרגע שאני איתך ולא עם המשפחה שלי." הארי החווה לעבר חלון הראווה, שהציג אותיות בוערות שזהרו באור בוהק ועם זאת מרוחק אשר יצר את המילים **סימסם ספרים ססגוניים**. "כשאתה עובר ליד חנות ספרים שמעולם לא ביקרת בה, אתה חייב להיכנס ולבדוק מה יש בה. זה חוק משפחתי."

"זה הדבר הכי רייבנקלו ששמעתי."

"מה?"

"שום דבר. מר פוטר, הצעד הראשון שלנו הוא ביקור בגרינגוטס, הבנק של עולם הקוסמים. הכספת של המשפחה **הגנטית** שלך נמצאת שם, עם הירושה שהשאירו לך ההורים **הגנטיים** שלך, ואתה תצטרך כסף כדי לקנות ציוד לבית הספר." היא נאנחה. "ואפשר, אולי, להסכים גם על סכום מסוים של כסף לקניית ספרים. אם כי אולי כדאי שתחכה עם זה קצת. בהוגוורטס יש ספרייה נרחבת למדי המוקדשת לנושאים קסומים. ובמגדל שבו אני חושדת מאוד שתגור יש ספרייה נפרדת, מקיפה עוד יותר. סביר להניח שכל ספר שתקנה עכשיו כבר קיים בספרייה."

הארי הנהן והם המשיכו הלאה.

"שלא תביני אותי לא נכון, זו הסחת דעת **מעולה**", אמר הארי, ראשו ממשיך להסתובב, "כנראה הכי טובה שמישהו ניסה עליי אי פעם, אבל אל תחשבי ששכחתי מהשיחה שמצפה לנו."

פרופסור מקגונגל נאנחה. "ייתכן שהורייך – או אמך בכל אופן – נהגו בחוכמה כשבחרו לא לספר לך."

"אז היית מעדיפה שאמשיך לחיות בבערותי? יש פגם מסוים בתוכנית הזאת, פרופסור מקגונגל."

"אני מניחה שזה די חסר טעם," אמרה המכשפה בקול עצור, "כשכל אחד ברחוב יכול לספר לך את הסיפור. בסדר גמור."

והיא סיפרה לו על זה שאין לנקוב בשמו, אדון האופל, וולדמורט.

"וולדמורט?" לחש הארי. זה היה אמור להיות מצחיק, אבל זה לא היה. השם בער בתחושה של קור, חסר רחמים, צלול כיהלום, פטיש מטיטניום טהור הנוחת על סדן בשר ודם. צמרמורת אחזה בהארי ברגע שאמר את המילה והוא החליט בו במקום להשתמש במונחים בטוחים יותר, כמו "אתה יודע מי".

אדון האופל השתולל בבריטניה הקסומה כמו זאב פראי ששיסע וביתר את מרקם חיי היום-יום שלה. מדינות אחרות פכרו את ידיהן אבל היססו להתערב, בין אם מאדישות אנוכית ובין אם מפחד פשוט, מכיוון שהראשונה מביניהן שהייתה מתנגדת לאדון האופל הייתה הופכת את שלוותה למטרה הבאה של שלטון האימה שלו.

(אפקט הצופה מהצד, חשב הארי, בזוכרו את הניסוי של לטן ודארלי שהראה שלאדם יש סיכוי גבוה יותר לקבל עזרה אם הוא חווה התקף אפילפטי בנוכחות אדם אחד מאשר בנוכחות שלושה אנשים. **פיזור אחריות – כל אחד מקווה שמישהו אחר יהיה הראשון לפעול.**)

אוכלי המוות הלכו בעקבות אדון האופל והיו חוד החנית שלו, אוכלי פגרים שניקרו בפצעים או נחשים שהכישו והחלישו. אוכלי המוות לא היו נוראים כמו אדון האופל, אבל הם היו נוראים והם היו רבים. ולרשותם של אוכלי המוות לא עמדו רק שרביטים; היו בשורותיהם גם הון וכוח פוליטי וסודות ששימשו לסחיטה, שתרמו כולם לשיתוק קהילה שניסתה להגן על עצמה.

עיתונאי זקן ומכובד, יָרְמִי ויָבֵל, קרא להעלאת מסים ולגיוס חובה. הוא זעק שזה אבסורד שהרבים משתוחחים בפחד מפני המעטים. העור שלו, רק העור שלו, נמצא ממוסמר לקיר חדר המערכת בבוקר המחרת, לצד עורותיהן של אשתו ושתי בנותיו. כולם ייחלו שמישהו ייעשה, ואיש לא העז להיות זה שיציע זאת. הם ידעו שמי שהכי יבלוט יהפוך לדוגמה הבאה.

עד ששמותיהם של ג'יימס ולילי הגיעו לראש הרשימה.

ושני אלו היו הולכים אל מותם עם שרביטם בידם וללא חרטה על הבחירות שעשו, מכיוון שהם היו גיבורים אמיתיים; אלא שהיה להם ילד, בנם התינוק הארי פוטר.

דמעות נקוו בעיניו של הארי. הוא ניגב אותן בכעס או אולי בייאוש. **לא הכרתי את האנשים האלה, לא באמת, הם לא ההורים שלי עכשיו, אין טעם להיות עצוב בגללם –**

כשהארי סיים להתייפח לתוך גלימותיה של המכשפה, הוא הרים את מבטו והרגיש מעט טוב יותר בראותו דמעות גם בעיניה של פרופסור מקגונגל.

"אז מה קרה?" אמר הארי, קולו רועד.

"אדון האופל הגיע למכתש גודריק," אמרה פרופסור מקגונגל בלחישה. "הייתם אמורים להיות מוסתרים, אבל בגדו בכם. אדון האופל הרג את ג'יימס והוא הרג את לילי, ולבסוף הוא הגיע אליך, לעריסה שלך. הוא הטיל עליך את הקללה ההורגת, ושם זה נגמר. הקללה ההורגת עשויה משנאה טהורה ופוגעת ישירות בנשמה, מנתקת אותה מהגוף. אי אפשר לחסום אותה, ומי שהיא פוגעת בו מת. אבל אתה שרדת. אתה האדם היחיד ששרד אי פעם. הקללה ההורגת ניתזה ממך בחזרה אל אדון האופל והותירה אחריה רק את גופתו החרובה וצלקת על המצח שלך. הסיוט הסתיים והיינו חופשיים. זו, הארי פוטר, הסיבה שאנשים רוצים לראות את הצלקת שעל מצחך וללחוץ את ידך."

סופת הבכי ששטפה את הארי כילתה את כל דמעותיו; הוא לא היה מסוגל לבכות שוב. הוא היה מרוקן.

(ובמקום כלשהו באחורי תודעתו נשמע צליל קטנטן של בלבול, תחושה שמישהו לא בסדר בסיפור הזה; וזה היה אמור להיות חלק מהאמנות של הארי, לשים לב לצליל הקלוש הזה, אבל דעתו הייתה מוסחת. שהרי זהו כלל עצוב שבדיוק ברגע שבו אתה זקוק ביותר לאמנותך כרציונליסט, חזקה עליך שתשכח אותה.)

הארי התנתק ממותנה של פרופסור מקגונגל. "אני – צריך לחשוב על זה," הוא אמר בניסיון לשלוט בקולו. הוא בהה בנעליו. "אמממ... את יכולה לקרוא להם ההורים שלי, אם את רוצה. את לא חייבת לומר 'הורים גנטיים' או משהו כזה. אין בעצם סיבה שלא יוכלו להיות לי שתי אימהות ושני אבות."

שום קול לא נשמע מכיוונה של פרופסור מקגונגל.

והם הלכו יחד בדממה, עד שניצבו מול בניין לבן גדול עם דלתות ארד עצומות שמעליהן היו חקוקות המילים "בנק גרינגוטס".